

Emma Heatherington

Idén karácsonykor

EMMA HEATHERINGTON

Idén
karácsonykor

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
This Christmas

Copyright © Emma Heatherington 2023

Hungarian translation © 2024 by Rácz Péter

© General Press Könyvkiadó, 2024

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.

A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
RÁCZ PÉTER

ISBN 978 963 452 903 3

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

**www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu**

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

TÍZ NAPPAL
KARÁCSONY ELŐTT

1. FEJEZET

Rose

Képtelen vagyok levenni róla a tekintetemet.

Tudom, hogy nem lehet Michael, mégis kitartóan közeledem az ismeretlen felé. Körülöttem a karácsonyi dalok vidám hangjai szállnak.

Emlékeztetem magam, hogy vegyek levegőt, miközben keresztülvágok a hotel előcsarnokán a fényes mahagóni bárpulthoz, ahol néhány férfival beszélget. A barátai még csak fel sem figyelnek rám, lesik minden szavát, mérhetetlen sármja derűtséget és nevetést csal ki belőlük.

Sötét haját kétoldalt ős hajszálak tarkítják, beszéd közben gesztikulál a kezével. A fülemet megüti a másokat is magával ragadó nevetése, mire túlerőltetett agyam még nagyobb sebességre kapcsol. Látom a magabiztosságot sugárzó arcélét, valósággal uralja a környezetét, miközben a beépített hangszórókból továbbra is áradnak a szirupos dallamok.

Közvetlenül mögötte állok meg. A kezem reszket. Mielőtt megszólalhatnék, hirtelen megfordul.

– Csak nem Rose Quinn?!

Elbűvölő a mosolya.

Vadul táncol a szívem.

– Brian Jones – mutatkozik be, és üdvözlésképpen kezét nyújt. – Alice férje vagyok.

A bőre selymesen sima, nem olyan cserzett és viharvert, mint amilyen Michaelé volt. Udvariasan megszorítom

a kezét, miközben elkerekedik a szemem, és meglepődést tükröző mosolyt erőltetek az arcomra.

– Ó, persze, Alice-é! Remekül kiegészíti a csapatot, jó, hogy csatlakozott hozzánk.

– Igen, már be is illeszkednie a közösségbe. Én meg próbálom elütni az időt a többi magára hagyott férjjel.

A nyakamon érzem, ahogy ver a pulzusom. Rosszul let kerülget. Korábban még sosem történt velem ilyesmi.

Tény, hogy az elmúlt években képtelen voltam teljesen kiűzni az emlékezetemből Michaelt, ám még egyszer sem kerültem a mostanihoz hasonló, zavaros, a képzelgés homályos ködébe vesző helyzetbe, amikor azt hittem, hogy őt látom. De nemsokára itt a karácsony, és ilyenkor a hiánya jobban összeszorítja a torkomat, mint az év többi részében. Ez az időszak azzal fenyeget, hogy végleg elveszítem a fonalat, és egyszer s mindenkorra mozdulatlaná dermed az életem.

– Éppen arra készülök, hogy köszöntsem a megjelente- ket a különteremben – közlöm kiegyensúlyozott hangon, amely éles ellentétben áll kínzó gyötrelmemmel. – Kérem, fáradjanak át a szomszédos terembe! Természetesen magukkal hozhatják az italukat.

Belül remeg mindenem, de a viselkedésem magabiz- tosságot sugároz, sosem árulkodik a valódi állapotomról. Keményen megdolgoztam azért, hogy szert tegyek erre a képességre.

A férfi ujján megcsillan a jegygyűrűje, majd a pohará- hoz koccan, amint felemeli. Bólint.

– Tüstént csatlakozunk – ígéri. Remegő ajkakkal és ka- lapáló szívvel fordulok meg, és hagyom ott őket. Érzem, hogy minden lépésemet követi a tekintetével. – Bizonyára csodálatos este lesz.

A különterem felé veszem az irányt a zsúfolt, nyüzsgő szállodában, a szomorúságom ellenére is őszinte mosoly- lal, levegőbe dobott csókokkal és kedveskedő bókokkal

üdvözlöm a munkatársaimat és a vendégeiket. Szerethető társaság, megérdemlik a mai estét. Ez a legkevesebb, amit tehettek értük.

Fantasztikusan nézel ki, Mia. Imádom a ruhádat.

Igyál egy kis pezsgőt, Luca! Nem, egyáltalán nem kihívó a ruhád. Egyébként is, karácsony van.

Nagyon örülök, hogy végre találkozhatunk Simonnal, Nico. Rengeteget meséltél róla.

Újabb kézrázások, mímelt csókok, udvarias bókók.

Az egész szálloda ünnepi külsőt öltött az alkalomra, a kényelmes kanapéktól a forralt boron át a túlzásba vitt dekorációig, amelybe minden lépésnél beleütközöm. Magas, csillogó fák ragyognak a tengerészkék színű falak mentén, ismerős muzsika csendül a levegőben, a szállodai személyzet tagjai élénkpiros Mikulás-sapkát viselnek, miközben boldog arccal töltik újra a poharainkat. A hangulat felszabadult, mindenki önfeledten nevetgél. Én azonban alig várom, hogy vége legyen.

Megtorpanok a különterem bejáratánál, ahol a kollégáim és a kísérőik is tolonganak, ők arra várnak, hogy túl legyenek a formalitásokon, és kezdetét vehesse az igazi parti, én pedig arra, hogy csendben, észrevétlenül távozhassak, és hazamenekülhessek.

A szavamat adtam Carlosnak, hogy egy tánc erejéig még maradok, színlelt kedélyességgel elbeszélgetek néhány emberrel, aztán az este további részére az ő nyakába szakad, hogy szórakoztassa a tömeget.

Veszek egy mély levegőt. Lesimítom a csípőmön a pöttyös szoknyámat; büszkén viselek egy olyan ruhadarabot, amelyet én magam varrtam. Megigazítom sötét, göndör hajamat, majd előhúzó az összecusukható kompakt tükrömet, hogy lopva ellenőrizsem a piros rúzsomat.

Túl fogom élni. Elvégre Rose Quinn vagyok, az Activate International vezérigazgatója. Meg tudom csinálni. Megkocogtatom a poharamat, hogy felhívjam magamra

a figyelmet, a felém forduló ismerős arcok látványa nyomban meg is nyugtat.

– Boldog karácsonyt mindenkinek! – kezdem széles mosollyal. – Mindannyiótoknak köszönöm, hogy eljöttetek ma este, hogy együtt ünnepelhessük meg egy újabb szenzációs év végét.

A kollégáim alkotta kis csoport tapsviharban tör ki, amint a hotel kibérelt különtermének közepére sétálok.

– Emeljük poharunkat a soron következő tizenkét hónapra – indítványozom –, amely újfent bizonyítani fogja, hogy miénk a legkreatívabb, legodaadóbb és legtehetségesebb digitálismarketing-csapat egész Írországbán!

– Úgy van! Úgy van! – kiáltja Carlos. Kedélyes stílusa és harsány személyisége, mint mindig, most is kírí a tömegből. Háromévnyi partneri viszonytal a hátunk mögött örülök neki, hogy a jelenlétével segít az összpontosításban.

– Az online ágazat gyorsan fejlődő, örökké változó terület, de, mint eddig is, az Activate kilométerekkel a többiek előtt jár a globális digitális világban, és a versenytársaink csupán messze lemaradva, a távolból követhetik az előrehaladásunkat.

A gyomrom összerándul. A szemem sarkából észreveszem a Michaelre hasonlító férfit, de továbbra is mosolyogva folytatom a beszédemet:

– Ígyunk egy újabb kiemelkedő évre, amelyben tovább támogathatjuk és bátoríthatjuk egyre bővülő csapatunk minden egyes tagját, hogy kibontakoztathassa a képességeit. Határtalanul büszke vagyok azokra az eredményekre, amelyeket eddig elértünk, és a jövőben el fogunk érni. Minden egyes nap lelkesedéssel tölt el az az odaadás, alkotóképesség és szenvedély, amellyel mindegyikőtök hozzájárul kicsi, ámde eleven ügynökségünk tevékenységéhez. Egyszóval, ígyunk az Activate-re! Ígyunk a jövőre! Ígyunk mindnyájunkra!

Újabb tapsvihar. Újabb koccintások.

Szinte már én is elhiszem, hogy sikerült összeszed-nem magam.

Feladatom van itt, Dublinban. Ez az egyetlen dolog az életemben, amit jól csinálok.

Ez az egyetlen dolog, amit nem veszíthetek el, bármennyire is körbefog és magába zár a búskomorság.

– Micsoda beszéd! Igazán ütős volt! Komolyan, szuper voltál, drágám!

– Le merném fogadni, hogy az összes nőt ezzel kábítod – élcelődöm Carlosszal, miközben a kezembe nyom egy Espresso Martini koktélt. Koccintunk.

Miután túlestünk a formalitásokon, és rendbe szedtem magamat a mosdóban, lassan kezdek magamhoz térni a korábbi kábultságból, noha továbbra sem téveszttem szem elől a kijáratot.

Megigazítom Carlos túlméretes gallérját, amelyet nem hajtott vissza a tarkóján. Elegánsan fest a sárga, kasmírmintás ingében és a színben élesen elütő, narancsárnyalatú csokornyakkendőjében. Még a sivár hétfői napokon sem tűnne ki a környezetéből egy puccos bulin, annak ellenére, hogy egy viszonylag zsúfolt, ám ízlésesen berendezett irodában dolgozik Dublin belvárosában. Tíz évvel idősebb nálam – én harminchat vagyok –, de a többiek egyfolytában azon tréfálkoznak, hogy akaratom ellenére is úgy bának vele, mintha a fiam volna.

– Egyáltalán nem mondok ilyet mindenkinek, és ezt te is tudod – válaszolja, és előrehajol, hogy megpuszilja az arcomat, mielőtt megigazítaná a kerek, fekete kerekes szemüvegét. Fűszerezett bor illatát árasztja magából. – Te vagy a legjobb barátom. Egyébként minden rendben? Csodálatos voltál az előbb, de azért gondoltam, megkérdem.

Carlost nemigen lehet becsapni, könnyen átlát a szitán.

– Korábban némileg össze voltam zavarodva, mivel az agyam csúf játékot űzött velem, de most már jól vagyok.

– Rose! Mi történt?

Eleresztem a fülem mellett a kérdést, tudván, hogy előbb vagy utóbb úgyis mesélek neki a tovasuhanó pillanatról, amikor hatalmába kerített az örület.

– Butaság! Tényleg. Csupán eltévelyedtem a szürke homályban. Inkább azt mondd meg, mik a terveid az ünnepekre? Kiveszel néhány nap szabadságot? A magam részéről alig várom, hogy magam mögött hagyjam a munkát, és semmittevéssel töltssem az időt.

Carlos felvonja a szemöldökét.

– Hm... Rendben. Majd szólj, ha úgy érzed, készen állsz. Amúgy szeretném tudni, nem gondoltad-e meg magad, és nem fogadod el az ajánlatomat, hogy velünk töltsd a karácsonyt. Az apám vett még egy sajtdeszkrét, mi több, új borospoharakat is beszerezett – méghozzá igazi *kristálypoharakat* –, ha netán mégis mellettünk döntenél. És végre-valahára vásárolt egy Scrabble-t is. Vadonatúj, számozott kiadás!

Egy magas asztal felé tartunk, amely az ablaknál áll, és nyakigláb székek veszik körül. Nyomban az egyikre rakom az ezüstgyöngyökkel díszített retikülömet, hogy lefoglaltam magunknak a helyet. A kék táskában a hatvanas években még Molly nagymamámé volt, és a tulajdonomat képező legtöbb tárgyhöz hasonlóan sokkal régebb óta létezik ezen a földön, mint én.

– Ez nagyon kedves tőle! – mondom Carlosnak, miközben elhelyezkedünk az asztalnál. – De te is tudod, hogy egész este csak színlelnék. Még nem állok rá készen, hogy megünnepeljem a karácsonyt.

– De, Rose...

– Komolyan mondom, képtelen vagyok rá – magyarázom, ki tudja, hányadszor.

– De miért büntetted magad így? – faggat suttogó hangon. – Nem szenvedtél már eleget?

– Egyszerűen nem tudok megbirkózni vele – válaszolom hasonlóképpen suttogva. – A ma este a lehető leg-tökéletesebbre sikerült. Utána azt tervezem, hogy nem tervezek semmit, ahogy eddig is. Holnaptól hosszabb szabadságra megyek, és mire visszajövök, ez az egész felhajtás véget ér, én pedig kipihenten és feltöltődve vehetem fel újra a munkát.

Összeráncolja a homlokát, barna szeme aggodalmat tükröz. A szemüvege bepárásodik a hőségtől, leveszi, és megtörölgeti a lencséket, miközben beszél.

– Senki sem várja el tőled, hogy ilyen szigorú legyél önmagadhoz, Rose – figyelmeztet. Összevonja a szemöldökét, az arcára kiül a nyugtalanság. – És ne hivatkozz arra, hogy ott van neked George! Ő nem számít.

Belekortyolok a koktélobba, és körbepillantok, hogy biztos lehessen benne, senki sem hall minket. Szerencsére a legtöbben kacagva énekelnek, kezükben pezsgőspalack, a zene ütemére hajladoznak, a karjukat egymáséba fonva. Egy múltó pillanatra azt kívánom, bárcsak én is olyan fiatal lehetnék, mint ők, és hozzájuk hasonlóan újra boldog. Valaki, aki nem ismeri a félelmet meg a gondokat, és a lába előtt hever a világ.

Ami kicsiny, ám energiával teli ügynökségünk tagjait illeti, úgy tudják, hogy karácsonykor magam mögött hagyom a nyüzsgő városi életet, hogy idősödő szüleimmel és az irántam túlzottan is rajongó testvéremmel töltssem az ünnepet fent, északon, ahonnan származom. Meggyőződésük, hogy minden évben ezt teszem, amióta csak Dublinba érkeztem egy menhelyi kutya társaságában, összetört szívvel és elgyötörten; maradék erőmből pusztán arra futotta, hogy munkát találjak magamnak, majd egyre feljebb lépjek a ranglétrán, és viszonylag rövid idő alatt feljussak a csúcsra.

– George mindig mellettem lesz, bárhová is megyek, bármit is csinálok – válaszolom mosolyogva az üzlet-társamnak. – Nagyszerűbb társaságot kívánni sem tudnék magamnak.

Carlos az égnek emeli a tekintetét.

– Inkább a kocsonyás húsdarabokat kedveli a puccos pulykafalatok helyett – folytatom. – Sosem rúg be, ennek ellenére szinte egész nap alszik. Számomra George az ideális partner a karácsonyhoz.

– Tehát akkor nem érzel rá kísértést, hogy ezúttal lepasszold ökelmét, és a változatosság kedvéért elutazz egy melegebb helyre?

Rémületet mímelve a mellkasomra szorítom a kezemet.

– George-dzsal társak vagyunk, Carlos. Összenőttünk. Olyanok vagyunk mi ketten, mint egy...

Már a nyelvem hegyén van, hogy „mint egy család”, de hirtelen görcsbe rándul a gyomrom, és eszembe jut az északon élő valódi családom, és azt kívánom, bárcsak velük karácsonyozhatnék, úgy, mint régen.

– Felhívtad már a mamádat, hogy elmond neki, megint egyedül töltöd az ünnepeket? – faggatózik Carlos, mintha csak olvasna a gondolataimban.

– Nem.

– És Sarah-t?

Megrázom a fejem.

– De fel fogod?

Újra a fejemet rázom.

– Ó, Rose!

– Még nem tudom elmondani nekik – ismerem be, és lehalkítom a hangomat, amennyire csak lehet az egyre idegesítőbb zene mellett. A zabolátlan hahota kavalkádja napok múlva balzsamként hat majd a lelkemre, most azonban csupán arra emlékeztet, milyen nyomorúságosan érzem magam. – Előre rettegek az anyám hangjából kiszűrődő csalódottságtól, amikor közlöm vele, hogy

ismét egyedül szeretném tölteni a karácsonyt. De muszáj megtennem, Carlos. Muszáj!

Elfordítja a fejét. Sejttem, hogy mit akar mondani.

– Ugye tisztában vagy vele, hogy amikor végre elszámod majd magad, hogy újra a családdal legyél karácsonykor, talán már túl késő lesz? Ugyanolyan jól tudod, hogy az élet egy múltó pillanat alatt megváltozhat.

Nem válaszolok azonnal. Ismét összeszorul a gyomrom.

– Igen, tisztában vagyok vele, Carlos. Teljes mértékben... – sóhajtom, és érzem, hogy a bensőmből feltolul a vallomás. – Kérlek, ne haragudj rám, de korábban úrrá lett rajtam egy tébolyult képzelgés, csupán egy villanásra, amikor azt hittem, hogy őt látom. De persze nem ő volt, hanem egy másik férfi, aki hasonlított rá. Az eszemmel tudtam ezt, és mégis...

Carlos félbe akar szakítani, ám én nem hagyom.

– Nézd, tudom, hogy ez végtelenül együgyű és szálnalmas, mondanod sem kell. Tudtam, hogy nem lehet ő, ennek ellenére képtelen voltam megálljt parancsolni magamnak, és másfelé venni az irányt.

– Emiatt voltál annyira kábult és tétova korábban?

– Igen – bólintok, és érzem, hogy könnyek szöknek a szemembe.

– Sajnálom, drágám! – vigasztal Carlos. – És ez nem együgyű vagy szálnalmas. Hanem szívfacsaró. Sajnálom!

Kiszárad a torkom. Lassan itt az ideje, hogy kerek oldjak.

– Nem sok hiányzott hozzá, hogy megalázó helyzetbe kerüljek. Szerencsére megfordult, és... Ó, Carlos, elveszíttem a józan eszemet? Az illető az új lány, Alice férje. Ám egy másodpercig, egy varázslatos másodpercig teljesen beleéltem magam, hogy nem hagyott el, itt van velem...

Beleharapok az ajkamba, és elfordítom a tekintetemet. Ma este nem fogok sírni, függetlenül attól, mennyire érzelmes leszek néhány koktéltól. Miután elveszítettem

Michael, többször is kisírtam a lelkemet Carlos előtt, amikor kettesben voltunk, de kizárt, hogy mások előtt elengedjem magam.

– Ó, Rose, a halálba kergetsz! – válaszolja Carlos, és lecsusszan a bárszékről, hogy közelebb állhasson hozzám. – De remekül haladsz. Egyszerre csak egy lépés, emlékszel? Megértem, milyen nehéz volt számodra idejönni ma este, és mosolygós arcot vágni mindenki kedvéért.

Körbenézek a termen. A csapatom jelenti nekem a világot. Bármennyire fájdalmas is itt lennem, nem tehettem meg, hogy cserben hagyom őket, és nem jelenek meg, hogy megköszönjem nekik az újabb kiváló üzleti eredményeket. Megfogadtam, hogy álarcot öltök magamra, még ha ez azzal jár is, hogy együtt nevetek és táncolok velük, holott a legszívesebben bezárkóznék, és összegömbölyödve úgy tennék, mintha nem is volna karácsony.

– Amennyiben őszintén hiszel abban, hogy segít átveszteni az ünnepeket, ha egyedül vagy, akkor meg sem próbállak lebeszélni róla – jelenti ki Carlos. – Ám ne gondold azt, hogy kötelező ezt csinálnod, drágám. Nem kell mindig ezt az utat választanod.

– Tudom, tudom – préselek ki magamból egy félszeg mosolyt. – Talán ez lesz az utolsó alkalom, amikor úgy érzem, hogy egyedül kell lennem.

Carlos bólint, és megpaskolja a kezemet. Olyan arca van, amelyet a legszívesebben festővásznon örökítenék meg, jellegzetes vonalaival és szögleteivel egyetemben; a szemüvege valószínűleg többet ér, mint az én egész ruházatom.

Lerí róla, hogy témát akar váltani, hogy újra mosolyogni láthasson. Az arcvonásai megenyhülnek, amint a fájdalmam miatt érzett aggodalom helyét fokozatosan átveszi, ahogy ütemesen dobol az ujjaival Mariah Carey felhangzó énekére.

– Te kérted ezt a számot, igaz? – vonom kérdőre a számot elhúzáva, miközben őszinte vigyor ül ki az arcomra.

– Dehogy!

– Kissé érzéketlen, ami a szövegét illeti, nem gondolod? *Csak téged akarlak karácsonyra.* – Önkéntelenül is felnevetek, pedig legbelül sírhatnékom támad. – Gyűlölöm ezt a dalt.

Felemeli a két kezét, majd jobbra-balra lépkedve ismét dobolni kezd az asztalon a dal ritmusára.

– Ígértél egy táncot, emlékszel? Utána, ahogy előre megbeszéltük, beadom a többieknek, hogy hazamentél, mert fáj a hasad; bizonyára valami rosszat ehettél.

– Oké, oké, vettem a lapot – válaszolom. Talán az évek ez a legnyomasztóbb időszaka számomra, ám van egy cégem, amelyet irányítanom kell, és számláim, amiket ki kell fizetnem, és ez gyakran elengedhetetlenné teszi, hogy szükség esetén megfeledkezzem a bánatomról. – Egyetlen tánc, és már itt sem vagyok.

Carlos szeme felragyog. Az én tekintetem viszont Michael hasonmásán akad meg, aki egyik kezében egy korsó sört tart, a másikat zsebre vágta. Érzem, hogy engem néz, de rá sem hederítek. Semmi kétség, szomorú és magányos vagyok, de akkor sem visz rá a lélek, hogy flörtölni kezdjek valakivel, kiváltképp nem egy nős férfival.

Utat törünk magunknak a csillogó ruhákba öltözött mulatozók között, akik tánc közben megrészegülten énekelnek, mintha nem lenne körülöttük senki. Csatlakozunk hozzájuk.

A testem mozogni kezd, de belül kong az ürességtől.

Én csak annyit szeretnék karácsonyra, hogy újra valódi önmagam lehessek, de ezt sem képes megadni nekem.

Amikor hazaérek, a vastag fekete-fehér bundás, lihegő George fogad a sorházam ajtajában, kilógó nyelvvel és nyáladzó szájjal. Elcsigázott testem és nehéz szívem ellenére alaposan megsimogatom, mielőtt még levetném a kabátomat.

Lehajolok, és megvakarom a füle tövét, mire válaszul szinte már dorombol.

– Mindjárt kapsz egy pazar vacsorát, rendben?

A Michael-incidenstől eltekintve, amely kis híján pánikrohamot váltott ki belőlem, a ma esti parti fergeteges sikert aratott. Némi porhintéssel szerencsésen kimagyaráztam – vagy egyenesen leráztam magamról – azokat a lelkes kérdéseket, amelyek afelől érdeklődtek, hol és miként fogom tölteni idén a szokásosnál hosszabb szabadságomat, majd észrevétlenül, korán távoztam. A néhány pohár ital, amelyet elfogyasztottam, kellemesen bizsergető érzéssel töltött el, amitől azt reméltem, hogy zavartalanul fogok majd aludni.

Most azonban, hogy hazaértem, és tudatosodott bennem, hogy éves szabadságom két teljes hete vár rám, ismét a nyakamba szakad a valóság – az egyedül töltendő karácsony nyomorúsága.

Mihez kezdek majd magammal két héten át, miközben a világ többi része partikra jár, mintha 1999 volna? A „nagy eseményig” is tíz nap van még hátra. Miért nem temetkezem a munkába, ahogy általában szoktam?

Valamikor szerettem az évnek ezt az időszakát.

Szerény, egyszerű körülmények között eltöltött gyermekkorom emlékei közül sorra előbukkannak a régi, rogyadozó farmházban tartott népes családi összejövetelek: az apám a tüzet piszkálja a nappaliban, az anyám pedig kelbimbót tisztít, és répát hámozik, miközben hamiskásan dúdolgat.

Az én feladatomban mindig a dekoráció volt: gondoskodtam a karácsonyfáról, ügyeltem rá, hogy az összes helyiség ünnepi hangulatot árásszon, és külön büszkeséggel töltött el, hogy megteríthetem az asztalt. Lelkiismeretesen iparkodtam, hogy minden rendben legyen, latba vetve a kézügyességemet, amikor már elég nagy lettem ahhoz, hogy ügyesen bánjak a csillámporral és a ragasztó-

val. Emlékszem, díjat nyertem az iskolában egy szép asztali dísszel, amely valójában egy műhóval bevont, formás farönk volt, közepén egy piros gyertyával. A lábamat a nyakamba kapva rohantam haza az iskolából, és tüstént a karácsonyi asztalra helyeztem a díszet. Aznap este a szeretet bensőséges légköre lengte be a nappalit.

A testvéremmel, Sarah-val minden karácsony reggel forró csokoládét készítettünk, és kóstolót vittünk belőle a szomszédoknak. Tulajdonképpen felnőttkorunkban is megőriztük ezt a hagyományt, amikor, bármely sarkában tartózkodtunk is a világnak, megtaláltuk a módját annak, hogy karácsony napját otthon töltsük.

De többé már nem.

Michael elvesztése után magányosan töltöttem az ünnepeket, még a tévét és a telefont is kikapcsoltam, csak az alkohol és George enyhítette a fájdalmamat. Mintha egy téglafallal állnék szemben, amely túl magas ahhoz, hogy át tudjak mászni rajta, mi több, még arra sem tudom rászánni magam, hogy megkíséreljem darabonként lebontani. Azt hallottam, hogy Michael anyja, Evelyn szintén kábulatba zuhan karácsony táján. A baleset után meglátogattam, de annyira a történetek hatása alatt állt, hogy képtelen voltam közelebb kerülni hozzá, rossz lelkiismeretem pedig megakadályozott abban, hogy megpróbáljak segíteni rajta. A fia halálát követően elzárkózott mindenkitől, még arra sem hajlandó, hogy felemelje a fejét, vagy bárkit is beengedjen a házába. Még nekem sem nyit ajtót.

Különösen nekem nem. Attól félek, legalább annyira engem vádol, mint én saját magamat.

Egyszerűen, mihamarabb valaki akár csak említést tesz a karácsonyról, menten fojtogatni kezd a félelem és a bűntudat, amely úgy tapad a bensőmhöz, mint valami nyers tészta. Bármennyire szeretnék is, nem mehetek haza.

Nem tehetem. Nem érdemlem meg.

Lerúgom a magas sarkú cipőmet, és lerogyok a kanapéra. George tüstént követi a példámat, és szokásához híven befészkel magát mellém.

– Azt hiszem, jó munkát végeztem ma este, George – dicsekszem egyetlen igaz társamnak. – És most magunkra maradtunk, öreg haver. Csak te meg én, a függönyök összehúзва, és számtalan könyv meg DVD gondoskodik a szórakoztatásunkról.

Le kellene feküdnöm, ehelyett bekapcsolom a tévét, és rögvést egy jókedvű, vonzó nő kerül a szemem elé, valamelyik tengerpartról. Bikini van rajta, meg egy Mikulás-sapka, a kezében ízlésesen díszített koktélos pohár, és a napfényben fürdőző téli ünnepekről áradozik.

Én nem utazhatnék el valamilyen napsütötte vidékre, ahogy Carlos tanácsolta?

Nem. Bizonyára rémesen érezném magam, amiért itt hagytam George-ot egyedül, habár az ötlet, hogy ripszropsz becsomagolom a cuccaimat, és már itt sem vagyok, igencsak vonzónak tűnik.

Egy közelebbi helyre azonban elutazhatnánk együtt is, nem? Jó, nem pattanhatok fel egy repülőgépre egy mentett kutya kíséretében, amely hajlamos idegenek lábára pisilni, de ellátogathatnánk valahová itt, Írországból is, pusztán csak a környezetváltozás kedvéért.

Potyogni kezdenek a könnyeim.

Hiányzik Michael érintése, az, hogy milyen biztonságban éreztem magam a karjai között, a bölcs szavai, amelyek mindig annyira költőien és megnyugtatóan hangzottak. Hiányzik, amint a fülembe suttog, miközben álomba szenderülök, még ha csak néhány rövid órára is, mielőtt újra útnak indult a munkája miatt, amely mindenfelé szólította a világban.

Ha itt lenne, ő tudna tanácsot adni, mit csináljunk karácsonykor.

– Nos, hová menjünk, George? – kérdezem a mellettem szuszogó kutyától. Van benne annyi tisztelet, hogy a neve

hallatára felemelje az egyik fülét, noha már javában bent kószál a könnyű szendergés sűrűjében. – Le merném fogadni, hogy szívesen felfedezné egy új tengerpartot, ugye? Vagy egy erdőt, ahol kedvedre futkoshatnál? Egy olyan hely kellene, ahol magunk lehetnénk, mégis úgy éreznénk, hogy csinálunk valamit karácsonykor, nem pusztán itt kuksolunk naphosszat. Egy olyan hely, mint...

Egy kis ház ismerős körvonalai jelennek meg a szemem előtt. Régi barátként üdvözlöl, azzal csábít, hogy ott sokkal boldogabb lennék, mint egyedül itt, Dublinban.

De nem... Nem tehetem.

Behunyom a szemem, hogy elűzzem a látomást, de az csak egyre élesebbé válik. Ismerem ezt a házat. Nagyon is jól. Magam elé idézem a félreeső, kietlen környéket, a hagyományos nádtetőt, a piros bejárati ajtót, amelyen belépve a felhőtlen jókedv és biztonság várna rám. Szinte érzem a kandallóban ropogó tűz melegét. Az orromat megüti a füstöt eregető, égő tőzeg sajátos szaga, a levegőt betölti a meghittség és a szívélyesség illata.

Alig telik el egy-két pillanat, és eluralkodik rajtam a kíváncsiság, már kapom is fel a telefonomat, mintha többé nem volnék ura önmagamnak.

A következő percben már ott is van a szemem előtt az ingatlan, teljes pompájában tündökölvé:

Seaview Cottage: barátságos, állatbarát menedékhely, buján zöldellő, parányi liget szélén, nem messze az Atlanti-óceántól... A szomszédságában festő vásznára kívánczó, meseszerű kis falu, idilli környezet, szebbet keresve sem lehetne találni. Ugrásnyira a fanadi világítótorony, homokos tengerpart és sok más egyéb látnivaló. Garantált kényelem, elzártság és nyugalom.

A szívem összeszorul a hely láttára, fáradt agyamat elárasztják az ott töltött hosszú nyári napokról őrzött szív-

melengető emlékek, és felelevenednek azok a mesék, amelyeket Molly nagymamától hallottam az ő gyermekkoráról.

Aztán észreveszem az apró betűs információt:

„Seaview Cottage zárva tart a karácsonyi ünnepek alatt – olvasható az Airbnb oldalán. – Elnézést kérünk a kényelmetlenségért. Tavasszal újra várjuk vendégeinket!”

Tipikus.

Több száz hasonló ingatlan van szerte Írorszáiban, keresgélni kezdek hát a különböző internetes oldalakon, de valamennyi „kutyabarát” vendégház már egytől egyig foglalt, amitől hirtelen jött, szeszélyes ötletem, hogy az utolsó pillanatban utazzunk el, egy csapásra nevetségessé válik. Elvégre ez az év legszebb és legmagasztosabb időszaka. Legalábbis mások számára.

Visszapergetem a hirdetéseket az impozáns Seaview Cottage fotójára, és hosszasan bámulom a képet. Valósággal rabul ejt. Mélyen belém ivódik. A messzi távolból is magához ölel.

– „Seaview Cottage zárva tart a karácsonyi ünnepek alatt” – olvasom hangosan, hogy tudatosodjon bennem, de hiába. – A szabályokat azért találják ki, hogy meg lehessen szegni őket, George – közlöm a szunyókáló kutyával. – Különben is, mindig az volt a mottóm: ha nem kérdezel rá, nem is jutsz semmire.

Lehet, hogy holnap reggel keserűen meg fogom bánni, ennek dacára sürgető, lázas bizsergést érzek a gyomromban. Mindennél jobban szeretnék odamenni. Seaview Cottage elég messze van a szülőfalumtól ahhoz, hogy véletlenül se fussak össze a családommal, ugyanakkor elég közel ahhoz, hogy hirtelen készletre, de kellő alázattal esetleg felkeressem őket.

Egész nap sétálhatnék az erdőben vagy a tengerparton George társaságában. Ellátogathatnék a világítótoronyhoz, és a tetejéről eléem táruló, lebilincselő táj látványával csillapíthatnám a fáradt lelkem csüggedtségét.

Ihatnék forró, habos csokoládét abban az aranyos kis cukrászdában, amely a világon a legfinomabb palacsintát szolgálja fel juharsziruppal meg erdei gyümölcsökkel. Vihetnék magammal egy csomó könyvet, hogy esténként a lobogó tűz mellett olvashassam őket. Egy időre kiszakadhatnék a város bűzös szmogjából, hogy kitisztítsam az agyam, amire égető szükségem volna, és ki tudja, talán ez lenne az utolsó karácsony, amelyről úgy érezném, hogy egyedül kell eltöltenem. Talán pontosan ezt kellene cselekednem.

Mielőtt még túlságosan belemerülnék az álmodozásba, sebesen pörgetni kezdem az e-mail-listát a telefonomon, amíg rá nem akadok egy régóta nem használt címre. George felmordul mellettem. Nem tudom mire vélni, jó jelnek tekintsem-e, vagy rossznak, végül úgy döntök, hogy bátorítani akart. Tovább nem is foglalkozom vele, hanem pötyögni kezdek.

Én vagyok... – írom, bár tudom, hogy elég késő van már ahhoz, hogy bárkivel is üzeneteket váltsak ebben az időpontban, ráadásul váratlanul, derült égből villámcsapásként.

Tudom, hogy eszement ötlet, és olvastam a közleményt is, miszerint zárva lesztek karácsonykor... Tisztában vagyok vele, hogy szörnyen kényelmetlen helyzetbe hozlak, többszörösen is... de muszáj elszabadulnom innen, és nincs más elérhető szabad hely, mivel a legutolsó percre hagytam a foglalást.

Szünetet tartok, aztán rendületlenül folytatom:

Nagy baj volna, ha kibérelném a vendégházat karácsonyra? Holnaptól kezdve?

Örökre hálás leszek, ha igent mondasz. Azt is tökéletesen megértem, ha elutasítod a kérésemet.

Bárhogy alakul is, remélem, jól vagy. Boldog karácsonyt, sosem múló szeretettel,

Rose

Megnyomom a *Küldés* gombot, és tisztán érzem, amint felforr a vérem, és észveszejtően száguld az ereimben. Szorosan átnyalábolom George-ot, lehunyom a szemem, és arra biztatom magam, ne nagyon reménykedjem, hogy igen lesz a válasz.

Lehet, hogy még csak tudomást sem vesz rólam. Nem hibáztatnám, ha így tennie. Tulajdonképpen bármibe le merném fogadni, hogy nem szívesen látna ott, legalábbis a következő egymillió évben nem.

Kiviszem George-ot pisilni. Vízet forralok. Nekifogok pirítóst készíteni. Aztán visszabattyogok a nappaliba, de mielőtt leülnék, pittyeg a mobilom. Visszafojtom a lélegzetem. Szinte félek megnézni, milyen üzenet jött. Egyáltalán ő válaszolt? Ilyen gyorsan?

Igen, ő az.

Hűha! Ez igencsak meglepetésként ért – írja. – Már félig aludtam, de örülök, hogy ránéztem a telefonomra, mielőtt álomba merültem volna.

Számomra is meglepetés, akárcsak a barátságos hangú, gyors válasza. Könny tolul a szemembe.

Aztán folytatom az olvasást...

A kulcsot a lábtörlő alatt hagyom, de kérlek, ne áruld el senkinek, rendben?

És esedezem, vezess óvatosan, Rose! Holnap estére hivat jósolnak. Igyekszem találkozni veled, ha el tudok jutni a házba anélkül, hogy bárki észrevenne. Ó, és egy árva szót sem arról, hogy idejössz. Kérlek! Egy teremtetett lélek-

nek sem. Jó lenne, ha tudnánk találkozni. Meglehetősen régen láttuk egymást utoljára.

Úrrá lett rajtam az örület? Az egyik pillanatban még azt hiszem, hogy Michaelt látom egy szállodai előcsarnokban, a következőben pedig már azért izgulok, hogy a karácsonyt a Seaview Cottage-ban tölthessem, háromóránnyira innen, valószínűleg sűrű hóesésben autózva.

– George, gyere ide mellém! Képzeld, egy olyan különleges helyre megyünk karácsonyozni, aminek az egész világon nincs párja – adom a tudtára, miközben tágra nyílt szemmel bámulok a semmibe, és próbálom megemésztetni a dolgot. George válaszként halkán nyüszít. – Nem vagyok benne biztos, hogy megérdemlem, de beleegyezett. Azt mondta, hogy a Seaview-ban tölthetjük az ünnepet! Jaj, George!

A kedvező válaszon felbuzdulva nyomban írok neki, mielőtt még meggondolhatná magát. Az ujjaim villámsebesen nyomkodják a betűket, miközben az arcomon könnycseppek gördülnek le.

Mindenkit el fogok kerülni. Ígérem, hogy senki sem fog tudomást szerezni arról, hogy ott vagyok.

Nagyon köszönöm a kedvességedet. Egyedül megyek, csak a kutyám lesz velem. Tudtad egyáltalán, hogy van egy kutyám? Olyan sok mindent be kellene pótolnunk, persze csak ha te is akarod. Remélem, holnap tudunk találkozni. Már alig várom! Fogalmad nincs, milyen nagy szükségem van erre... Talán mégis érzel belőle valamit. Akárhogy is, köszönöm. Örök hálám!

A karácsonyt a Seaview Cottage-ban fogom tölteni. El sem tudom hinni, amíg ott nem leszek.

KILENC NAPPAL
KARÁCSONY ELŐTT

2. FEJEZET

Charlie

– Megyek, és kész – szögezem le hangosan, igaz, senki sem hallja. – Nem érdekel, hányszor csörög rám, hogy lebeszéljen, megyek.

Na, most már ott tartok, hogy magamban beszélek. Csodálatos!

Helena összesen öt üzenetet küldött nekem ma reggel az új telefonjáról, amelyet tőlem kapott ajándékba karácsonyra.

Jobban mondvá hatot, ha beleszámítjuk azt a kézzel rajzolt mémet is, amely egy aranyos, Mikulásnak öltöztetett kölyökkutyát ábrázol, amint hatalmas, esdeklő szemmel néz a fényképezőgépbe. Igyekszem nem bátorítani azzal, hogy válaszolok neki, ám belülről cefetül mardos a bűntudat, végtére is rajtam kívül senkije sincs.

Hátrasöpröm túl hosszúra nőtt hajamat, amellyel Helena szerint úgy festek, mint egy kilencvenes évekbeli rocker. Sohasem értettem igazán, mire véljem a megjegyzését. Bármennyire szeretem is, fölöttébb nehezen tudom lenyelni, hogy minden lépésemről vagy kijelentésemről tüstént véleményt alkot.

Milyen terveid vannak mára? – írta reggel hatkor, mielőtt még egyáltalán kinyitottam volna a szemem.

Jól aludtál? Én nem.

Továbbra is az a terved, hogy ma elutazol, Charlie?

Nélküled nem lesz igazi a karácsony.

Nem tagadom, ez utóbbi az elevenembe vágott, de most már nincs mit tenni. Elutazom. Sőt mi több, másodpercen belül indulok, ha abbahagyja az üzengetést, és nem tartóztat fel tovább.

Hosszú időbe tellett, mire meghoztam ezt a döntést. Mostanra azonban már mindent becsomagoltam, az autót is teletankoltam, Max is készen áll az útra. Helena nagyon is jól tudja, mivel bosszantson fel, úgyhogy a sarkamra kell állnom, és nem szabad engednem.

Még mindig nem hiszem el, hogy tényleg elmegyek, de a kocka immár el van vetve.

Körbehordozom a tekintetemet a házon, amelyet egykor teljes szívemből szerettem, és kényszeredetten felhánytorgatom magamnak, hogy lényegében az én hibám, hogy egyedül töltöm a karácsonyt. Akárcsak belőlem, egykori otthonomból is kiveszett a lélek, és csupán üres héja maradt régi önmagának. A nappali, amely valamikor szinte tobzódott a tarka színekben és a zajos ünnepi vidámságban, most olyan csupasz, mint az ablakon át látható fák odakint a kertben; hatalmas, szürke, kopár szomorúfüzek. Az utóbbi két évben már meg sem kíséreltem, hogy lakályosabbá varázsoljam az otthonomat.

Most ragyogó tisztaság és rend uralkodik mindenütt, a falak fehérek, az összes bútor a helyén. A padlón nincsenek szétszórva műanyag játékok, a bejáratnál nem hevernek szanaszét parányi edzőcipők, a hátsó ajtónál sem díszleg sáros, rózsaszínű gumicsizma. Nincs sajtos makaróni, ha netán valaki hirtelenjében megkívánná, és Cheerios gabonapehely sincs reggelire. Az ingatlan tulajdonképpen munkahelyként szolgál – a vendégszobát rendeztem be irodának –, lehet enni és aludni benne, másra azonban nemigen alkalmas.

Többé már nem érzem az otthonomnak. Mindenütt Rebeccáról készült fotók: a bejárati ajtó melletti asztalon, a kandallópárkányon a nappaliban, az étkező falán. Fiatal életének különböző szakaszait elevenítik fel. Az első karácsonyát, amikor a Mikulás térdén csücsült, és rémület ült ki az arcára. Az első utazását a minihullámvasúton, amelyen én látszom rémülni, ő ellenben ujjongva lendíti magasba a karját. Az első napját az iskolában, lábánál az iskolatáskával, mintha mindjárt megbotlana benne. A tekintetem megakad azon a felvételen, amelyen Helenával lovagol a Giant's Causeway közelében... Tömérek emlék, egytől egyig kővé dermedve az időben, de arra jók, hogy összetörjék a szívemet, valahányszor rájuk pillantok.

Az üres sarkot bámulom, ahol a karácsonyfa szokott állni az évnek ebben a szakában, teleaggatva apró kezek által készített díszekkel, körülveve piros, zöld, arany- és ezüstszerű papírba csomagolt ajándékokkal, amelyek arra várnak, hogy karácsony napjának reggelén kibontsák őket.

Még a televízió látványa is kísért. Behunyom a szemem, és magam elé képelem, ahogy kényelmes pizsamájában, bohókás papucsba bújtatott lábát lóbálva kuporog a karosszéken, és a különböző ismétléseket nézi, kezdve a *Reszkessetek, betörők!*-től a *Mi a manó?*-n át *A hóemberig*.

Rendben, ennyi volt. Indulnom kell.

Pittyeg a mobilom. Kétségkívül újra Helena az, de nincs időm megnézni. Nincs időm, mégis megteszem. Mint mindig.

Charlie, vettem egy új, zöld bársonyruhát karácsonyra, de nem vagyok benne biztos, hogy illik hozzám. Ha küldök róla egy fotót, őszintén megmondod nekem a véleményed? Elindultál már?

Számolok háromig, mielőtt válaszolnék.

Igen, küldj egy képet, és megírom, mit gondolok, ha Donegalba érek. Most viszont már itt sem vagyok.

Tényleg indulok.

Nem akarom, hogy elmenj – válaszolja.

Két kézzel megfogom a fejem, egy pillanatra még leülök, hogy újra átgondoljam az egészet.

Jelenleg ő az egyetlen személy a világon, akinek szüksége van rám. A lányom egy másik országba költözött az anyjával és a mostohaapjával, boldog családként, legalábbis kifelé így tűnik. Nincs más. Én, Helena és Max itt maradtunk egymásnak, szemben az egész világgal.

Ez azonban édeskevés. Hogy lehetne valaha is elég?

Előrehajolok, behunyom a szemem, de mindannyiszor Rebecca könnyáztatta arcát látom magam előtt, amikor hat héttel ezelőtt elbúcsúztunk egymástól a repülőtéren.

Nem akart magamra hagyni. Én sem akartam, hogy elmenjen. Most ugyanezt csinálom Helenával? Vajon ugyanazt a fájdalmat okozom neki azzal, hogy itt hagyom karácsonyra, mint amit én elszenvedtem korábban?

Ó, Rebecca! Hogyan fogom átvészelni a karácsonyt nélküled?

Ez egyáltalán nincs rendjén. A legszívesebben mindenbe belebokszolnék, amit csak érek. Ez így nem karácsony. Ez maga a pokol. Mit tegyek?

Talán itt kellene maradnom, és szembenéznem azzal a ténnyel, hogy mostantól kezdve ez mindig így lesz. Én, Helena és Max itt maradtunk Belfastnak ebben a fehér falú, szeretetre éhező szegletében, ahol a szokásos módon magamat kivéve mindenkinek a kedvében járok. Tudom, hogy nem lehetek igazi apja egy tőlem több ezer kilométerre élő gyereknek, akivel csupán telefonon beszélhetek – mégis mosolyognom kell, és bátor arcot vágnom mások előtt? Milyen élet az ilyen?

Nem. Nem maradhatok itt. Nem tudnám itt tölteni a karácsonyt a lányom nélkül.

Max az autóban vár rám. Hosszan kifújom a levegőt, felkapom a kocsikulcsokat, majd bevágom magam mögött a bejáratí ajtót, mielőtt Helenának engedve megváltoztatnám a döntésemet. Pihenésre van szükségem, egy kis szünetre. Ezt Helena is jól tudja. Muszáj elmennem, ha meg akarom őrizni a józan eszemet. Már a szakadék szélén egyensúlyozom.

– Irány Donegal megye, ifjú Max! – kiáltom tapasztalt, viharedezett barátomnak, aki hat évével – pontosabban negyvenkettővel, ha a kutyák időszerűségét vesszük alapul – vélhetően az egyetlen dolog, ami tartani tudja bennem a lelket. Nos, Maxen kívül azért ott van Helena, illetve a tizenkét páciensem is, akik hétről hétre megosztják velem a problémáikat, és beleplántálják az agyamba, hogy jöllehet a világom kifordult a sarkából, még mindig akad bőven, amiért érdemes élnem.

Meglehet, Rebecca nincs itt, hogy elvigyem megnézni a Mikulást, vagy hogy együtt bontogassuk ki az ajándékokat, vidám, giccses dalokat énekelve, vagy hogy büszkén figyeljem a csupa mosoly szülőkkel teli, zsúfolt nézőtérről, amint előadják a betlehemi játékokat az iskolában, de túl tudom és túl is fogom élni ezt az időszakot.

Nélküle nem igazi az idei karácsony, tehát azt kell tennem, ami átsegít az első ünnepen, amelyen nincs velem. Muszáj elfelejtenem, hogy egyáltalán ez történik.

Max felágaskodik a hátsó lábára, úgy les kifelé az autó ablakán.

– Előre szólok, még csak eszedbe se jusson, hogy amikor odaérünk, elrohansz elvégezni a dolgot, aztán eltűnsz a szemem elől, megértetted? – figyelmeztetem eleven, örökmozgó springer spánielemet. – Idehaza rohangálhatsz fel-le naphosszat, de most egy teljesen új helyre megyünk, még egyikünk sem járt ott. Megígértem, hogy kifogástalanul fogsz viselkedni, hallod?

Max barna és fehér színű farka sebesen jár ide-oda, mint az inga. Kinyújtom a kezemet, és megsimogatom

a puha szőrét, miközben lassan kierünk a városból, és rákanyarodom az autópályára, amely nyugat felé visz, Donegal irányába, a „félreeső menedékhelyre”, ahol a terveim szerint nem csinálok semmit, csak kéjelegve elmerülök a saját nyomorúságom némaságába, sétálgatok a tengerparton, és ha szerencsém van, a csend lesz az egyetlen társam. Olyan lesz, mintha a karácsony nem is létezne, és én pontosan erre vágyom.

Chris Rea arról énekel a rádióban, hogy karácsonyra hazamegy, én viszont épp ellenkezőleg, magam mögött hagyom az otthonomat, hogy ne kelljen ott karácsonyoznom, így azonmód elkapcsolok arról az állomásról.

Frosty, the Snowman? Kösz, nem. Újra odébb kapcsolok. Michael Bublé?

– Nem, nem, nem, nem vagyok olyan hangulatban, hogy magát hallgassam, Mr. Bublé, már ne is haragudjon!

Ráakadok a Classic FM-re, és bízom benne, hogy holmi kényszerűségből nem valami ünnepi muzsikával kívánnak szórakoztatni, ám pár másodperc elteltével rájövök, hogy *A diótörő* szól belőle, úgyhogy bekapcsolom a bluetootht, és a saját dallistámat indítom el, amit rögtön az elején meg kellett volna tennem, hogy megkíméljem magam a karácsonyi vigasságtól.

Odakint zuhog az eső. Az ablaktörlő a legmagasabb fokozaton működik, mellettem Max szundikál, én meg a kilométereket falva megkísérlem nem eltúlozni azt a tényt, hogy életem harminchét éve alatt ez az első karácsony, amelyet teljes egészében egyedül fogok tölteni.

Charlie Sheerin terapeuta, aki mások életét próbálja rendbe hozni, ezúttal a saját élete elől menekül, és két hétre bezárkózik, abban a reményben, hogy sikerül kitalálnia, mihez is kezdjen magával.

Nagyjából az út felénél megállok egy óriási szupermarketnél, amelynek a bejáratánál hirtelen körbevesz pár karácsonyi dalokat éneklő és adománygyűjtő vödröket rázó ember.

– Fel a fejjel, kedvesem, hiszen karácsony van! – szólít meg egy idősebb hölgy. Lenne hozzá pár keresetlen szavam, de tudom, hogy csak jót akart. Összevont szemöldököm és mogorva képem – semmi kétség – mindent elárul.

Dobok valamennyi aprót a vödrébe, azután összeszedek némi ennivalót és pár üveg bort magányos napjaimra, elszántan kerülgetve a bevásárlókocsikat és az embereket, akik pánikszerűen költekeznek, tetemes, szinte már kacagtató mennyiségű élelmiszert spájzolnak be, mintha csak a világ vége közeledne.

– Á, humbug az egész! – jegyzem meg a pénztárosnőnek, aki meleg, kedélyes mosolyt vet rám, miközben besz kenneli a termékeimet, majd fékeveszett nevetésben tör ki, rázkódik tőle az egész felsőteste.

Nem gondoltam volna, hogy ennyire mulatságos, amit mondtam.

– Ó, én ugyanígy gondolom – válaszolja kuncogva, mintha valami titkos irat pecsétjét törtem volna fel. – Örülök, hogy ezt mondta. Komikus az egész. Álszent személyvesztés.

Aztán közelebb hajol, és azt suttozja:

– Túlzásba vitt tébolyultság. Minden egyes porcikámban irtózom tőle! A gyerekeim azt mondják rám, hogy én vagyok Grincs, mások örömének az elrontója!

Még mindig kuncog, amikor felemelem a szatyraimat, és én vele együtt vihogok. A kocsimhoz visszaérve nekiállok bepakolni az árut a csomagtartóba, de egy kis időre abbahagyom a rakodást, amikor az agyam mélyéről feltolulnak az Írország északnyugati partvidékére tett korábbi kiruccanásaink emlékei. Persze ezek a kirándulások még teljesen mások voltak.

Nem az utolsó pillanatban döntöttünk róluk, és nem is arra szolgáltak, hogy elmeneküljek a karácsony elől. Hanem nyaralni mentünk, és az utat mindig milliányi kíváncsiskodó gyermeki kérdés kísérte, mint például: *Ott vagyunk már? Kaphatunk fagyaltot útközben?*

A zenét sosem én választottam, ennek ellenére titokban rajongtam érte, bármi volt is. Egy játék vödör és egy kis ásó szolgált dobként, Rebecca a hátsó ülésen verte az ütemet, és egyre azt kiáltozta, hogy énekeljek hangosabban.

Újra azon a fura hangon, apu! Csak még egyszer!

A bőrömnön végigfut a jeges borzongás, amikor arra gondolkodom, mennyire hiányzik. Minden egyes nap minden egyes percében borzasztóan hiányzik!

– Mit szólnál hozzá, ha mi ketten mókásan előadnánk *A busz kereke csak körbeforog* vidám változatát, Max? – kérdezem a kutyámtól. Szemmel láthatóan hidegen hagyja, milyen évszak van, vagy hogy nincs velünk Rebecca, aki nek a társaságától újra csodássá válhatna minden. – Tegyük úgy, mintha nyaralni mennénk, és hét ágra sütné a nap, nem pedig ebben a siralmas havas esőben kellené vezetnem.

Pusztán hogy múlassam az időt, belekezek a dalba, két kézzel verve az ütemet a kormánykeréken.

– „A busz kereke csak körbeforog, körbeforog.”

A gyomrom felkavarodik, de szerencsére az autópályán simán, fennakadás nélkül haladunk. Egy idő után az agyam is letér a megbánás és fájdalom útjáról, ahogy parányi településeken és kisvárosokon hajtunk keresztül, az ablakokban tündérmesébe illő fények pislákolnak. Esernyő alá bújó vásárlók vágnak át az úttesten, túl sok szatyrot és ajándékcacskót cipelve kerülgetik az autókat, hogy mielőbb átérjenek.

Egyenesen elnyúló útszakaszokon haladunk, középén előzésre szolgáló sáv, mellettünk végeláthatatlan, zöld mezők. Később, a műholdas navigáció utasításait kö-

vetve hajmeresztő tűkanyarokkal és keskeny utakkal kell megküzdenünk, ami a hegygerinc felé közeledve igazi szerencsejátéknak tűnik, és noha odakint komisz az időjárás, mindenki lassan hajt, és figyel a másokra. Egyikük-másikuk még integet is, amikor elmegy mellettünk.

Ezt szeretem Donegalban. Barátságosan integető idegenek, az út mentén emelkedő rozsdabarna hegyoldalakat pöttyöző fehér juhok. A zöld negyven árnyalata fölött terpeszkedő tágas égbolt. A szabadság érzete, nyitott terek, a távolban felbukkanó tenger.

A helynek Fanad Head a neve – pontosan az a hely, ahová vágytam. Máris érzem, hogy lassan ellazulnak az izmaim.

– Ajjaj, valaki bajban van! – jegyzem meg Maxnek, amikor észreveszem a keskeny út mellett parkoló gépkocsit nyitott motorháztetővel. Örülök, hogy ezúttal nem én kerültem slamasztikába, ráadásul ilyen dermesztően hideg időben. Állítólag később havazni is fog. Először ónos eső, aztán hó, ami eltart jó néhány napig.

Szöveget üt a fejembe, vajon hány éves korában kezd az ember az időjárás-előrejelzések megszállottja lenni? Csak nem valamiféle kapuzárási pánik tört rám, hogy megpróbálok úgy tenni, mintha nem is karácsony lenne, miközben az időjárás-előrejelzést bújom, ahogy régen apám?

Lelassítok, szinte már lépésben megyek; egy nőn akad meg a tekintetem, a kezében hatalmas sárga golfesernyő, előrehajolva a motort vizsgálja, egyik lábát hátranyújtja a levegőbe – magas sarkú csizmát visel –, miközben bámulatosan ügyesen egyensúlyoz a másikon.

Muszáj megállnom. Kétségkívül veszélyes manőver ezeken a keskeny utakon félrehúzódni, de nem játszhatom el, hogy észre se vettem, és nem nyomhatom tovább a gázt.

Hirtelen ismerős hang szólal meg a fejemben a múltból.

Az isten szerelmére, hajts tovább, Charlie! Nem bánhatsz mindenkivel úgy, mintha irgalmas szamaritánus volnál. Mr. Jó-

vágású, Mr. Elbűvölő, Mr. Örökké Más Bajával Törődő! Nem csoda, hogy mindenhol elkésünk. Nem a te dolgod.

Úgy teszek, ahogy korábban is mindig.

Eleresztem a fülem mellett a csipkelődő megjegyzést.

Balra indexelek, és lehúzódok a parkoló kocsi mögé. Hátranyúlok, előkotrom az esőkabátomat, és a fejemre borítom. Bezárom az ajtókat, nehogy Max valahogy kiszökjön, és rohángálni kezdjen a kanyargós úton. A lerobbant autóhoz trappolok.

Nem hozhatsz rendbe mindent és mindenkit, Charlie. Egyszer az életben összpontosíts arra, ami igazán számít, ahelyett hogy meg akarnád váltani a világot!

– Segíthetek? – érdeklődöm a zuhogó esőt túlharsogva, továbbra is a fejem fölé tartva az esőkabátomat, de a nő elsőre nem hallja meg a kérdésemet. – Hahó!

Felém fordul, az arcán kissé zavart, de határozottságot tükröző kifejezés, mindkét orcáján elkenődött olajfoltok – éles ellentétet képezve élénkpiros rúzsával, bő ujjú zöld ruhájával és kék kabátjával. Külsejével – hosszú hajával, vintage ruházatával – inkább egy előkelő partin lenne a helye, nem pedig az út szélén, használhatatlanná vált gépkocsijával az eső áztatta Donegalban.

– Nem éppen eszményi az időjárás arra, hogy lerobbanjon – bököm ki. Mihelyt elhagyják a számat a szavak, rögtön tudom, hogy bugyutaságot mondtam.

– Sosem eszményi, ha az ember autója meghibásodik – válaszolja, egyik kezével a helyére illesztve az olajsapkát, a másikkal az esernyőt egyensúlyozva. – Azt hiszem, a generátor nyűgösködik, de amikor megálltam, észrevettem, hogy fel kell töltenem a motort is olajjal. Éppenséggel nem erre vágytam, amikor elindultam...

– Tessék? – kiabálok túl a csapkodó eső robaját, mivel nem értettem a mondat végét.

– Ó, semmi! – feleli, ezúttal hangosabban, elharapva a mondatot, mintha már egyébként is túl sokat árult

volna el. A távolban megpillantom a híres világítótorony csúcsát. Csak néhányszor jártam erre felé, de ez a látvány mindig jobb kedvre derít.

A nő most először fordul szembe velem. Sűrűn pislog, hogy lerázza szempillájáról a kósza esőcseppeket, amelyek aztán végiggördülnek ámulatba ejtően szép – más jelzővel le sem lehetne írni – arcán. Az olajfoltoktól eltekintve kifogástalan a megjelenése, legalábbis ahhoz képest, hogy kímeletlenül szakadó esőben kellett kiszállnia az autójából. Úgy fest, mint egy tündöklő szivárvány a szürke égbolton, a tekintete ugyanakkor magabiztosságot sugároz, ami egy csapásra belém tudná fojtani a szót.

– Akkor hát öröm az örömben... – mondom, de egyre nevetségesebbnek érzem magam.

– Tessék?!

– Hát a motorprobléma... – Ide-oda topogok, a csizmás lábam a pocsolyákban tocsog. – Nem éppen ideális ilyen körülmények között vezetni, sőt kifejezetten veszélyes.

Úgy néz rám, mintha hirtelenjében szarvakat növesztettem volna.

– Akárhogy is, úgy látom, kézben tartja a helyzetet – fűzöm hozzá gyorsan, azt kívánva, hogy most az egyszer bárcsak hallgattam volna a fejemben megszólaló hangra, és nem törődtem volna másnak a bajával.

– Pontosan – szögezi le, majd lecsukja a motorháztetőt. Egyik kezét a csípőjére helyezi, hogy nyomatékokot adjon a mondanivalójának, bár a mozdulattól tagadhatatlanul olajfoltos lesz a drágának tűnő kabátja. – Azt gondolta, hogy segítségre van szükségem a probléma elhárításához, csak azért, mert nő vagyok, igaz? A rúzsomból vagy a magas sarkú csizmámból következettett erre?

Nevetésben tör ki, de inkább gúny szűrődik ki belőle, nem pedig humor. Válaszként motyogok valamit. Hosszú, nedves hajam az arcomhoz tapad, az arcom ég a szégyentől. Legutoljára iskolás koromban esett meg velem ilyesmi.

– Te jó ég, dehogyis! – bököm ki végül, sötétkék esőkabátom kapucniját a fejemre húzva. Lehet, hogy nincsenek olajfoltok az arcomon meg a ruhámon, de biztos vagyok benne, hogy mostanra bőrig átáztam régi farmeremben és szürke pólóban. Észreveszem, hogy a karomat borító tetoválást nézi, kissé félrehajtva a fejét. – Egy másodpercre sem fordult meg ilyesmi a fejemben. Azért álltam meg, hogy megnézzem...

– Nos, köszönöm, de mindent megoldottam – szakít félbe. Egy papír zsebkendőbe törli a kezét, miközben a jobb vállán egyensúlyozza a sárga golfernyőt. – Oké, jobb, ha indulok tovább. Időben oda kell érnem.

– Bárhová is megy, vigyázzon magára!

Előre megmondtam, hallom a szemrehányó szavakat a múltból. Kínos egy helyzet. Mikor fogod már fel végre? Nem menthetsz meg mindenkit, Charlie! Az isten szerelmére, tartogasd az erődöt a napi munkádra.

Miután visszakanyarodom az úttestre, hátrapillantok a nőre, aki a kocsijában ülve igyekszik rendbe szedni magát. A világítótorony és a szomszédos település felé veszem az irányt, bízva abban, hogy két héten át élvezhetem a magányt és a csendet.

Nagyobb szükségem van rá, mint gondoltam.